

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 83.280 van 4 november 1999
in de zaken A. 68.947/VII-14.077
68.948/VII-14.078.**

In zake : 1. XXX,
2. XXX,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat G. NUYENS,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Britselei 76

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van
Kongolese nationaliteit, op 15 mei 1996 heeft
ingediend om de vernietiging te vorderen van de
beslissing van 19 maart 1996 van de Vaste
Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste
Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd haar als
vluchteling te erkennen;

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van
Kongolese nationaliteit, op 15 mei 1996 heeft
ingediend om de vernietiging te vorderen van de
beslissing van 19 maart 1996 van de Vaste
Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste
Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd haar als
vluchteling te erkennen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories
van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikkingen van 14 mei 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van de dossiers gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories van de verzoekende partijen;

Gelet op de beschikking van 21 september 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 29 oktober 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. T'KINDT die, loco Advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de echtgenoten XXX en XXX ieder in een afzonderlijk verzoekschrift opkomen tegen de weigering om hen als vluchteling te erkennen; dat de afwijzende beslissing, die ten aanzien van de vrouw werd genomen, hoofdzakelijk steunt op de niet-erkenning van haar echtgenoot; dat in het belang van een goede rechtsbedeling het dan ook aangewezen is beide zaken wegens verknochtheid samen te voegen;

1. Over de gegevens van de zaken.

Overwegende dat de gegevens van de zaken als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker, van Kongolese nationaliteit, komt op 3 augustus 1992 het Rijk binnen en vraagt op 5 augustus 1992 om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Verzoekster vervoegt hem op 3 oktober 1992 en vraagt op 7 oktober 1992 op haar beurt asiel aan.

1.3. Beide aanvragen worden door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 1 september 1995 verworpen.

1.4. De verzoekende partijen tekenen op 19 september 1995 tegen de weigeringsbeslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen. Deze beroepen worden opgeroepen op de zitting van 7 november 1995. Op deze zitting worden verzoekers, bijgestaan door een raadsman, gehoord. Op 19 maart 1996 neemt de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissingen, waarbij de beroepen ontvankelijk maar ongegrond worden verklaard en de erkenningen van de hoedanigheid van vluchteling dienvolgens worden geweigerd.

1.5. De beslissing waarbij het hoger beroep van de echtgenoot wordt verworpen is als volgt gemotiveerd :

"Overwegende dat appellant voorhoudt sinds 1985 werkzaam te zijn geweest als 'chef d'Antenne' van de 'Agence National de Documentation' (A.N.D.) in de wijk Kalamu te Boma; dat hij na de toespraak van

MOBUTU op 24 april 1990 samen met zijn collega's bij het diensthoofd werd geroepen; dat hem werd medegedeeld het werk gewoon verder te zetten ondanks de democratiseringsbelofte van MOBUTU; dat hij in februari 1991 op een werkvergadering van het diensthoofd vernam dat er geld ter beschikking was om opposanten om te kopen; dat hij dit meldde aan zone- commissaris MAKUKU; dat deze werd ontvoerd en appellant in de nacht van 4 op 5 april 1991 door zijn diensthoofd in zijn woonst werd aangehouden; dat hij werd overgebracht naar de gevangenis van Mbanza-Ngungu; dat hij op 23 juni 1992 erin slaagde te ontsnappen geholpen door zijn vriend luitenant V.; dat hij onderdook bij een tante in Maluku; dat hij op 30 juni 1992 met de hulp van luitenant V. aan boord ging van het schip de 'C.M.B. Esprit' met bestemming België;

Overwegende dat kan worden aangenomen dat appellant sedert 1985 werkzaam was bij de A.N.D., maar dat hij geenszins kan aannemelijk maken waarom hij zich in februari 1991 niet meer kon vinden in het gevoerde beleid en vertrouwelijke informatie verspreidde;

Overwegende dat aan de door appellant voorgelegde kopie van een document van 8 juli 1992 uitgaande van de 'Service National d'Intelligence et de Protection' geen geloof kan worden gehecht;

Dat de tekstopmaak van dit document niet overeenkomt met de administratieve geplogenheden van de kwestieuze administratie;

Dat op overdreven wijze de redenen waarom appellant wordt gezocht, worden omschreven;

Dat een andere typemachine werd gebruikt voor de naam en functie van de ondertekenaar;

Dat niet kan worden aanvaard dat de vermelding 'SARMA' in plaats van 'SARM' (Services d'Actions et de Renseignements militaires) een gewone typfout is;

Dat voorlegging van een dergelijk document de geloofwaardigheid van appellant aantast;

Overwegende dat aan het aanbod van appellant om J. C. K. te verhoren geen gunstig gevolg kan worden gegeven;

Dat voornoemde immers geen rechtstreekse getuige is geweest van de gebeurtenissen waarvan appellant voorhoudt het slachtoffer te zijn geweest;

Dat K. volgens de verklaringen van appellant reeds in 1989-1990 vanuit Boma naar Kinshasa werd gemuteerd daar waar de voorgehouden gebeurtenissen zich voordeden anno 1991-1992;

Overwegende dat de brief van het 'Comité de Solidarité des militaires d'opposition réfugiés à l'étranger' van 3 november 1995 gesolliciteerd overkomt en derhalve bewijskracht mist;

Overwegende dat, in acht genomen wat voorafgaat, in hoofde van appellant geen vrees voor vervolging

in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 kan worden in aanmerking genomen".

1.6. De beslissing die ten aanzien van de echtgenote wordt genomen, steunt op volgende redengeving :

"Overwegende dat appellante voorhoudt dat haar echtgenoot XXX in de nacht van 4 op 5 april 1991 werd aangehouden en weggevoerd; dat daags nadien zijn diensthoofd zich aan haar vergreep; dat deze haar later voorstelde zijn derde vrouw te worden, haar opnieuw verkrachtte en haar geld toestopte; dat zij daarop onderdook bij een vriendin en nadien bij haar ouders in Luanda; dat zij begin oktober 1992 met een Angolees paspoort aan boord ging van een vliegtuig met bestemming België waar zij haar echtgenoot vervoegde;

Overwegende dat appellante in hoofddorde haar asielaanvraag verbindt aan deze van haar echtgenoot, XXX;

Overwegende dat bij beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen van 19 maart 1996 aan XXX de status van vluchteling werd geweigerd;

Overwegende dat de feiten waarvan appellante beweert slachtoffer te zijn, namelijk aanrandingen door het vroeger diensthoofd van haar echtgenoot, een louter gemeenrechtelijk karakter hebben en dienvolgens niet ressorteren onder artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951;

Overwegende dat, in acht genomen wat voorafgaat, in hoofde van appellante geen vrees voor vervolging in de zin van voormeld artikel kan worden in aanmerking genomen".

2. Over de gegrondheid van het beroep van Mieto MUNTU (zaak nr. G/A. 68.948/VII-14.078) .

Overwegende dat verzoeker in een eerste middel aanvoert dat de bestreden beslissing foutief en onafdoende is gemotiveerd, ten eerste, inzake het opsporingsbericht van 8 juli 1992 van de S.N.I.P., dat de Vaste Beroepscommissie geen rekening heeft gehouden met de middelen die ter zake door hem in het beroepschrift werden ingeroepen, dat hij uitdrukkelijk

aanvoerde dat de beweerde ongewone stijl en de typefout te wijten zijn aan het feit dat benoemingen in Zaïre niet zozeer gebeuren op basis van een opleiding, doch eerder op basis van relaties en dat de documenten veelal worden opgesteld door een secretaresse -al of niet goed geschoold- en nadien ter ondertekening worden voorgelegd aan de chef, die het document ondertekent, dat deze dikwijls het document zelfs niet naleest alvorens het te ondertekenen, daar ook hij zijn benoeming bekomt op basis van relaties en niet op basis van zijn opleiding, zodat het zelfs gebeurt dat deze geen Frans kan schrijven, ten tweede, aangaande de getuigenis van J. C. K. T., dat hij ter zake voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen stelde dat K. weliswaar geen rechtstreekse getuige van zijn aanhouding, in de zin van ooggetuige, is geweest, doch dat hij wel voldoende op de hoogte is van de feiten om zijn verklaringen te kunnen bevestigen, dat zij elkaar immers kennen uit Boma, dat K. op het ogenblik van zijn arrestatie reeds was overgeplaatst naar Kinshasa, doch aldaar op de hoogte werd gebracht van de arrestatie, dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen met deze elementen geen rekening heeft gehouden en ter zake enkel de stelling van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen herhaalde, ten derde, wat de brief van 24 mei 1994 van zijn broer betreft, dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen hiermee geen rekening heeft gehouden en zelfs niet heeft vermeld waarom volgens haar deze brief niet als bewijs kon aanvaard worden, en ten vierde, dat hij in zijn beroepschrift uiteenzette dat hem het voordeel van de twijfel moest worden verleend, maar dat hiermee door de Vaste Beroepscommissie geen rekening werd gehouden;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de commissie haar beslissing voldoende

heeft gemotiveerd, daar ze geen enkele twijfel over de gronden van de afwijzing van het verzoek laat bestaan, en dat de motiveringsplicht niet meebrengt dat alle stukken van het dossier in de beslissing moeten worden besproken;

Overwegende dat, ten eerste, de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen het verweer van verzoeker in verband met de opmaak van het document van 8 juli 1992 van de "Service National d'Intelligence et de Protection" (S.N.I.P.) afdoende heeft verworpen door erop te wijzen dat de erin gebruikte stijl afweek van de administratieve geplogenheden van die dienst en dat een andere typemachine was gebruikt voor de naam en functie van de ondertekenaar; dat zodoende genoegzaam werd aangegeven waarom geen bewijswaarde aan dit stuk kon worden toegekend; ten tweede, dat door het aanbod van getuigenverhoor te verwerpen omdat J. C. K. geen rechtstreekse getuige van de ingeroepen gebeurtenissen is geweest en op het ogenblik hiervan reeds naar Kinshasa was gemuteerd -wat door verzoeker trouwens geenszins wordt betwist-, de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen haar weigering naar behoren met redenen heeft omkleed; dat de Vaste Beroepscommissie het niet nuttig achtte een persoon te verhoren die zijn informatie toch maar van horen zeggen had; dat het de Raad van State, als cassatierechter, niet toekomt de beoordeling van de feitenrechter aangaande het nut van een getuigenverhoor over te doen; ten derde, dat de brief van 24 mei 1994, uitgaande van een naaste verwant, ieder officieel karakter mist en, wat de situatie van verzoeker betreft, slechts herneemt wat in het bijgevoegd document van de S.N.I.P. wordt gesteld; dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, die duidelijk heeft vermeld waarom het voorgebracht stuk van de S.N.I.P. niet authentiek was,

dan ook niet verplicht was nader op het schrijven van 24 mei 1994 van verzoekers broer in te gaan; ten vierde, dat door uiteen te zetten waarom aan het verhaal van verzoeker geen geloof kon worden gehecht, de Vaste Beroepscommissie heeft aangegeven waarom hem niet het voordeel van de twijfel kon worden verleend; dat het voordeel van de twijfel eventueel kan worden verleend wanneer het verhaal van de vreemdeling geloofwaardig is; dat het eerste middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker in een tweede middel doet gelden dat de bestreden beslissing genomen is met schending van de rechten van verdediging, doordat, eerste onderdeel, niet werd overgegaan tot ondervraging van XXX, en doordat, tweede onderdeel, de vragen die door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen werden gesteld maar half door de tolk Frans-Nederlands werden vertaald en deze tolk de eed niet tijdens de behandeling van de zaak heeft afgelegd;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat verzoeker niet in concreto aanduidt op welke wijze de onjuiste of onvolledige vertalingen zouden meegebracht hebben dat de door hem afgelegde verklaringen onjuist of onvolledig werden weergegeven;

Overwegende dat, wat het eerste onderdeel betreft, uit geen enkel procedurestuk kan worden afgeleid dat verzoeker de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen heeft gevraagd XXX als getuige te horen; dat zo hij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de beroepsakte ten grieve duidde, ten onrechte niet tot ondervraging van deze persoon te zijn overgegaan, deze onderzoeksmaatregel voor de Vaste Beroepscommissie

voor vluchtelingen niet opnieuw werd gevorderd; dat, wat het tweede onderdeel betreft, uit het verslag van de zitting blijkt dat verzoeker zich op de terechtzitting in het Lingala uitdrukte, dat hij werd bijgestaan door twee tolken (één Lingala/Frans en één Frans/Nederlands), dat de tolk Frans/Nederlands bij het begin van de zitting de bij artikel 57/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorgeschreven eed aflegde, en deze tolk werd er vóór het begin van het verhoor van verzoeker door de voorzitter aan herinnerd dat hij bij het begin van de zitting de eed had afgelegd en dat hij nog altijd onder eed stond; dat geen enkele bepaling voorschrijft dat de bij artikel 57/20 van voormelde wet van 15 december 1980 voorgeschreven eed, die bij het begin van de zitting van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen wordt afgelegd, voor ieder verhoor afzonderlijk nog eens moet worden overgedaan; dat verzoeker zich over de gebrekkige bijstand van de tolk Frans/Nederlands beklagt, maar deze bewering in het geheel niet staaft; dat hij bovendien nalaat aan te geven op welke punten zijn verklaringen onjuist of onvolledig zouden zijn weergegeven; dat niets erop wijst dat deze tolk niet getrouw de verklaringen zou hebben vertaald en een inbreuk zou hebben gepleegd op de eed die hij krachtens artikel 57/20 van voormelde wet van 15 december 1980 heeft afgelegd; dat het tweede middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker in een derde middel betoogt dat artikel 57/20 van de Vreemdelingenwet werd geschonden doordat de tolk de eed niet heeft afgelegd en de vertaling te wensen overliet;

Overwegende dat het verslag van de zitting vermeldt dat de beide tolken de eed bepaald bij artikel 57/20 van voormelde wet van 15 december 1980 hebben afgelegd; dat het verslag van de zitting een authentieke akte is die alleen kan worden aangevochten door een betichting van inschrijving wegens valsheid; dat een dergelijke procedure niet werd gevoerd, zodat de vermeldingen in dit verslag aangaande de eedaflegging van de tolken worden geacht overeen te stemmen met de werkelijkheid; dat voor het overige het middel samenvalt met het tweede onderdeel van het tweede middel; dat het derde middel niet gegrond is;

3. Over de gegrondheid van het beroep van Liliana MBONDO (zaak nr. G/A. 68.947/VII-14.077).

Overwegende dat verzoekster een eerste middel afleidt uit de schending van de motiveringsplicht, dat de te haren opzichte genomen beslissing foutief en onafdoende is gemotiveerd, doordat, eerste onderdeel, er wordt gesteund op de beslissing van haar echtgenoot, XXX, terwijl deze beslissing wegens schending van de motiveringsplicht en van de rechten van de verdediging moet worden nietig verklaard, en doordat, tweede onderdeel, er wordt overwogen dat de feiten waarvan ze het slachtoffer beweert te zijn een louter gemeenrechtelijk karakter hebben en dienvolgens niet ressorteren onder artikel 1 van het Verdrag van GENEVE, terwijl ze het slachtoffer was van mishandelingen, verkrachtingen en gewelddaden door een chef van de politie;

Overwegende dat, wat het eerste onderdeel betreft, de beslissing die ten aanzien van de echtgenote werd genomen in hoofdorde op de niet-erkenning van haar echtgenoot als vluchteling steunt;

dat de afwijzing van de vordering van de man dan ook de verwerping van het eerste onderdeel meebrengt; dat, wat het tweede onderdeel betreft, verzoekster aangaande haar eigen vluchtmotief uiteenzet dat na de aanhouding van haar man zijn overste haar mishandelde, verkrachtte en vroeg zijn derde vrouw te worden, dat ze vluchtte omdat "indien ze zou weigeren te huwen door de chef zou gearresteerd worden en opnieuw regelmatig mishandeld en verkracht zou worden"; dat de enkele omstandigheid dat de mishandelingen waarvan verzoekster beweerde het slachtoffer te zijn, uitgingen van een chef van de politie het louter gemeenrechtelijk karakter van de feiten niet tegenspreekt; dat het eerste middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoekster in een tweede middel betoogt dat de rechten van verdediging opgenomen in artikel 57/20 van de Vreemdelingenwet werden geschonden, doordat de tolk de eed niet heeft afgelegd en de vertaling duidelijk te wensen overliet;

Overwegende dat dit middel reeds werd aangevoerd door verzoeker, wiens beroep bij huidig arrest wordt verworpen; dat het tweede middel dan ook ongegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De zaken nrs. G./A. 68.947/VII-14.077 en 68.948/VII-14.078 worden gevoegd.

Artikel 2.

De beroepen worden verworpen.

Artikel 3.

De kosten van de beroepen, bepaald op achtduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier november 1900 negenennegentig, door :

de HH. D. MOONS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad

M. MILOJKOWIC,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

D. MOONS.